

© Совет на Европа/ Европски суд за човекови права, 2012. Овој превод е изработен со поддршка на Human Rights Trust Fund на Советот на Европа (www.coe.int/humanrightstrustfund). Преводот не е обврзувачки за Судот. За понатамошни информации видете ја целосната назнака за авторски права на крајот на овој документ.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Информативна белешка за судската пракса на Судот бр. 108

Мај 2008

N. против Обединетото Кралство - 26565/05

Пресуда 27.5.2008 [Голем совет]

Член 3

Протерување

Предложено отстранување на ХИВ-позитивна пациентка во нејзината матична земја, каде е несигурен нејзиниот пристап кон соодветен медицински третман: *депортацијата не би претставувала повреда*

Факти: Апликантката, N., државјанка на Уганда, влегла во Обединетото Кралство во 1998 под лажно име и побарала азил. Во наредните месеци, било дијагностицирано дека таа има две болести што дефинираат сида и високо ниво имуносупресија. Била лекувана со антиретровирални лекови, а нејзината состојба почнала да се стабилизира. Во 2001 Државниот секретар го одбил нејзиното барање за азил врз основа на кредибилитетот, а исто така, го одбил и барањето дека нејзиното протерување би претставувало нечовечко постапување согласно Член 3 од Конвенцијата. Иако апликантката успешно го обжала ова согласно точка од Член 3, таа одлука била преиначена од Трибуналот за жалби по имиграциони прашања, којшто утврдил дека медицински третман бил достапен во Уганда, иако тој бил под нивото на давање медицински услуги во Обединетото Кралство. Жалбите на апликантката до Апелациониот суд и до Горниот дом биле отфрлени. На датумот на пресудата на Големиот совет, состојбата на апликантката била стабилна, таа била способна да патува и се очекувало да остане во добра состојба сè додека и натаму го добивала основниот третман што ѝ бил потребен. Доказите пред националните судови, сепак, укажувале дека доколку таа е лишена од лековите што ги прима во Обединетото Кралство, нејзината состојба би се влошила рапидно и таа би страдала од лошо здравје, непријатности, болка и смрт во рок од неколку години. Согласно информациите прибрани од Светската здравствена организација, антиретровиралните лекови биле достапни и во Уганда, иако, поради недоволните ресурси, нив ги примале само половината од оние на кои им биле потребни. Апликантката тврдела дека немало да може да си го дозволи третманот и дека нема да ѝ е достапен во руралната област од која доаѓала. Се покажало дека таа имала членови од семејството во Уганда, иако таа

тврдела дека тие нема да сакаат или нема да можат да се грижат за неа доколку е сериозно болна.

Право: Член 3 – Судот ги резимирал принципите што важат за протерување на сериозно болните: Странците предмет на протерување не можат во принцип да бараат право да останат на територијата на земја-потписничка на Конвенцијата со цел и натаму да ги ползуваат медицинските, социјалните или некои други форми на помош и услуги што се даваат таму. Фактот што околностите на апликантот, вклучувајќи го и неговото очекувано траење на животот, би биле значително намалени доколку е отстранет, не се сами по себе доволни за тоа да претставува повреда на Член 3. Одлуката да се отстрани апликант кој страда од сериозна душевна или физичка болест во земја каде условите за третман на таа болест се положи од оние достапни во земјата – потписничка може да покрене прашање согласно Член 3, но само во мошне исклучителни случаи, кога хуманитарните причини против отстранувањето се уверливи, како во *D. v. the United Kingdom (Reports of Judgments and Decisions 1997-III)* – апликант критично болен и блиску до смртта, без гаранции за неа или лекување во матичната земја и без семејство таму кога може или сака да му обезбеди макар основно ниво на храна, засолниште или социјална поддршка). Член 3 не наметнува на земјите – потписнички обврска да ги ублажат диспаратите меѓу третманите достапни во различни земји, преку давање бесплатна и неограничена здравствена заштита на сите странци без право да останат во рамки на нивната јурисдикција. Конечно, овие принципи мораше да се применуваат на протерувањето на секое лице засегнато со каква и да е природна физичка или ментална болест којашто може да предизвика страдање, болка и намалено очекувано траење на животот, а кои бараат специјализиран медицински третман коишто можеби не се широко достапни во матичната земја на апликантот или може да се достапни само по значајна цена.

Во случајот на апликантката, нејзиното барање било засновано исклучиво врз нејзината сериозна медицинска состојба и немањето доволна расположливост на третманот во нејзината татковина. Фактот што Обединетото Кралство ѝ обезбедило медицинска и социјална помош на трошок на јавноста додека се решавало за нејзиното барање за азил и барањата согласно Конвенцијата, не повлекувало, само по себе, должност тоа да продолжи и натаму да ѝ ги обезбедува. Иако нејзините квалитет на живот и очекувана должина на животот би биле засегнати доколку се врати во Уганда, таа не била критично болна. Брзината на влошувањето на нејзината состојба и степенот во којшто таа би можела да обезбеди пристап до медицински третман, поддршка и неа, вклучувајќи и помош од роднините, подразбираат извесен степен на шпекулации, особено имајќи ја предвид постојаната еволуција на состојбата во однос на третманот на ХИВ и сида широм светот. Оттука, нејзиниот случај не опфаќа „мошне исклучителни околности“.

Заклучок: нема повреда (четиринаесет наспрема три гласа).

На овој линк може да се најдат [Case-Law Information Notes](#)

© Совет на Европа/Европски суд за човекови права 2012

Официјални јазици на Европскиот суд за човекови права се англискиот и францускиот. Овој превод е изработен со поддршка на Human Rights Trust Fund на Советот на Европа (www.coe.int/humanrightstrustfund). Преводот не е обврзувачки за Судот, ниту Судот презема било каква одговорност за неговиот квалитет. Преводот може да се префрли од HUDOC базата на податоци за судската пракса на Европскиот суд за човекови права (<http://hudoc.echr.coe.int>) или

од други бази на податоци со кои Судот го споделил. Може да биде репродуциран за некомерцијални цели под услов да се наведе потполниот наслов на предметот заедно со горната назнака за авторски права и споменувањето на Human Rights Trust Fund. Ако постои намера да се употреби некој дел од овој превод за комерцијални цели, Ве молиме контактирајте ги publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int.